

Trei mese

Versete călăuzitoare: 1 Corinteni 10.14-22

1 Corinteni 10.14-22: De aceea, preaiubiții mei, fugiți de idolatrie. Vorbesc ca unora cu judecată: judecați voi ce spun. Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este el comuniune cu sângele lui Hristos? Pâinea, pe care o frângem, nu este ea comuniune cu trupul lui Hristos? Pentru că noi, cei mulți, suntem o singură pâine, un singur trup, pentru că toți luăm parte dintr-o singură pâine. Uitați-vă la Israelul după carne: cei care mănâncă jertfele, nu sunt ei părtași cu altarul? Deci ce spun eu? Că ceea ce este jertfit unui idol este ceva? Sau că un idol este ceva? Dar ceea ce jertfesc ei, jertfesc demonilor, și nu lui Dumnezeu. Și eu nu vreau ca voi să fiți părtași cu demonii. Nu puteți bea paharul Domnului și paharul demonilor; nu puteți lua parte la masa Domnului și la masa demonilor. Sau Îl provocăm pe Domnul la gelozie? Suntem noi mai tari decât El?

Una sau cealaltă ...

În 1 Corinteni 10.21 găsim un contrast dublu. Paharul Domnului este pus în contrast cu paharul demonilor și Masa Domnului stă în contrast cu masa demonilor. Participarea la paharul și la masa Domnului exprimă faptul că noi avem părtășie cu Domnul și unii cu alții. Baza acestei părtășii este realitatea nespus de mare că Domnul Isus Hristos Și-a vărsat sângele pentru noi spre iertarea păcatelor noastre și Și-a dat trupul, cu care El a purtat păcatele noastre și a fost făcut păcat pentru noi, la moarte pentru noi (Efeseni 1.7; 1 Petru 2.21-24). Cu toate că în 1 Corinteni 10.14-22 este vorba de drepturile Domnului și sfințenia Sa, este de asemenea adevărat că aceia care iau parte la „serviciul divin creștin”, arată prin aceasta că ei au fost împăcați cu Dumnezeu și Îl cunosc pe Domnul Isus ca Răscumpărătorul și Domnul lor. Aceia care în templele idolilor beau paharul demonilor și iau parte la masa demonilor (aceasta înseamnă mesele de jertfă), exprimă prin aceasta legătura lor cu idoli – aceasta înseamnă de fapt cu demonii. Jertfele lor au scopul de a onora pe idoli și de a-i îmblânzi. Între aceste două „servicii divine” este o diferență ca de la cer la pământ. Pavel le spune foarte serios și accentuat credincioșilor din Corint, că ei nu pot lua parte la ambele servicii divine. Dacă ei iau parte la serviciul divin creștin și totodată participă și la mesele de jertfă păgâne, Îl provoacă pe Domnul la gelozie. Noi nu putem sluji la doi stăpâni. Noi nu putem sluji lui Dumnezeu și idolilor. Dumnezeu vrea să ne aibă în totul pentru Sine, și la fel vrea și Domnul Isus. Dumnezeu „nu va permite” ca noi să nu-I acordăm locul care I se cuvine. Gândim noi că noi am putea sta împotriva Lui? Pe scurt: Cele două servicii sunt incompatibile și de neîmpăcat.

Și masa ...

În titlul articolului acesta am făcut aluzie la o a treia posibilitate, fără să o descriu mai îndeaproape. Întrebarea este, dacă conform Scripturii există și alte „pahare” și alte „mese”. Scriptura nu vorbește categoric de alte mese; avem voie noi s-o facem? Sunt comentatori care vorbesc despre o „masă a oamenilor” sau despre o „masă a acestei sau acelei grupe sau adunări”, dacă serviciile divine de acolo nu sunt în concordanță cu părerea lor. Felul acesta de vorbire este urmarea sciziunilor din creștinătate, și este bine să se înțeleagă. Se considera că

masa în alte biserici sau grupe nu se poate numi Masa Domnului, deoarece acolo au loc lucruri cu care nu se era de acord; pe de altă parte nu s-a considerat a fi corect să se vorbească de o masă a demonilor. Deci se căuta o denumire care să fie, ca să zicem așa, la mijloc. Întrebarea este însă dacă aceasta se poate *justifica biblic*, și dacă da, *în ce situații se poate folosi o astfel de denumire*.

Deci, după părerea mea sunt motive să se vorbească despre „alte” mese decât cele două, pe care Scriptura le menționează categoric. Putem în privința aceasta să facem *o comparație* cu 1 Corinteni 11.20,21, unde apostolul nu vorbește despre Masa Domnului ci despre Cina Domnului. Credincioșii din Corint serbau în comun o cină, pe care o considerau a fi Cina Domnului, însă Pavel combate foarte categoric aceasta: *Nu este* „ca să mâncați Cina Domnului”. Însă el nu adaugă că *prin urmare* ar fi vorba de masa demonilor. Vom vedea mai târziu cum putem numi cina pe care o serbau credincioșii din Corint împreună; acum este vorba numai de a arăta că o denumire ca „*cina oamenilor*” sau altceva asemănător nu este de nerefuzat din punct de vedere biblic. Asemănător nu este de nerefuzat să se vorbească despre o „*masă a oamenilor*”. Rămâne însă întrebarea, *în ce situații se poate folosi o astfel de denumire*. Ca să găsim răspunsul ne îndreptăm încă o dată spre tema mai mult sau mai puțin asemănătoare din 1 Corinteni 11 despre măncarea Cinei Domnului.

De ce credincioșii din Corint nu mâncau „Cina Domnului”?

Credincioșii din Corint aveau o masă la care mâncau pâine și beau vin ca la Cina Domnului. Evident ei gândeau – cum am spus -, că serbează Cina Domnului, însă Pavel contestă aceasta și ca motiv el numește faptul că „fiecare, mâncând, își ia mai înainte propria cină”. Ei mâncau pâinea adusă de ei. În sine, aceasta nu era greșit, dacă ei nu ar fi privit-o ca măncarea Cinei Domnului. Însă ei făceau așa, și aceasta era greșeala lor. Mai era ceva, care nu era în ordine cu cina lor: dacă din Cina Domnului se face o cină obișnuită, pentru a-ți potoli foamea, trebuiau totuși să se gândească cel puțin la frații și surorile care nu puteau aduce destulă mâncare cu ei. Însă credincioșii mai înstăriți din Corint nu au făcut așa. Au mâncat și au băut pe săturate și nu s-au interesat de frații lor mai săraci și de surorile lor mai sărace: o scenă umilitoare! Este frumos când se vine împreună ca Adunare, ca să mănânce împreună, dar dacă strângerea are loc pentru așa ceva, atunci se poate la fel de bine mânca acasă.

Însă prin aceasta nu s-a spus totul. Greșeala propriu-zisă a corintenilor era că pâinea pentru ei nu era o prezentare a trupului lui Hristos, și în cazul vinului nu s-au gândit la faptul că Hristos a trebuit să-și verse sângele, ca să ne împăce cu Dumnezeu. Aceasta rezultă, după părerea mea, din ceea ce scrie Pavel în 1 Corinteni 11.27-34. Ceea ce face o cină să fie Cina Domnului, aceasta lipsea la ei. Deci dacă la o „sărbătoare de cină” în creștinătate lipsește acest element principal, atunci se poate vorbi despre o cină a oamenilor, dar dacă credincioșii vor să serbeze Cina Domnului cu sinceritate (chiar dacă este lipsă de cunoștință sau o fac cu lipsuri practice), în amintirea a ceea ce El a făcut prin suferințele Lui ispășitoare și prin moartea Sa, nimeni nu are voie să spună că este vorba de o cină a oamenilor, numai pentru faptul că unul sau altul din *detalii* nu este în concordanță cu cunoașterea proprie. În diferitele

biserici și cercuri „fidele Bibliei” se serbează desigur Cina Domnului; acolo se bea paharul Domnului și se ia parte la Cina Domnului.

Să revenim la tema „Masa Domnului sau masa oamenilor” și să aplicăm același principiu. Noi avem voie să vorbim despre masa oamenilor numai atunci când „paharul binecuvântării, pe care îl binecuvântăm” nu mai are nimic a face cu „părtașia cu sângele lui Hristos” și dacă „pâinea, pe care o frângem” nu mai are nimic a face cu „trupul lui Hristos”. Dacă nu mai este Cina Domnului, ci este o cină a oamenilor, atunci nu se mai poate vorbi despre Masa Domnului, deoarece cele două noțiuni sunt legate de nedespărțit una de alta. Acolo unde este vorba de Cina Domnului este vorba și de „Masa Domnului”.

Este altceva dacă, cu toate că se mărturisește cu gura, *intenționat* nu se ține seama de drepturile Domnului. Însă în acest caz nu se mai poate vorbi de fidelitate față de Biblie. Prin „fidelitate față de Biblie” vreau să spun că Biblia este considerată ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu infailibil și se vrea să se acționeze conform ei. Dacă intenționat nu se face așa, atunci ia naștere o altă situație, însă subiectul acesta nu-l tratez în articolul acesta.

Deci ... se poate merge pretutindeni ...?

Din cele spuse mai sus s-ar putea deduce că este tot una la care biserică sau adunare se merge, dacă aceasta este „fidelă Bibliei” și la Cină se vestește moartea Domnului. Însă concluzia aceasta nu este corectă. *Pentru conștiința noastră proprie* este vorba mai mult decât numai de întrebarea dacă se corespunde însușirii principale a sărbătorii Cinei. Așa cum Dumnezeu a prescris în vechiul legământ cum să se procedeze la slujirea în cortul din pustie, la fel El a dat îndrumări pentru strângerea laolaltă a Adunării, de care noi trebuie să ținem seama. În privința aceasta ar putea fi diferențe în cunoaștere și slăbiciunile ar putea juca un rol în împlinirea acestor îndrumări, aceasta este clar. Să ne gândim numai la formularea repetată din epistola către Corinteni: „Când voi vă adunați [ca Adunare] ...” – după care urmează îndrumări precise. Fără să condamnăm având un duh legalist pe credincioșii care se adună altfel decât noi, trebuie totuși ca noi să acționăm conform cunoștinței la care am ajuns prin studiul Cuvântului lui Dumnezeu. Dar ce este de făcut dacă ceilalți nu corespund Cuvântului? O istorisire din Vechiul Testament ne poate ajuta să formăm atitudinea noastră în cadrul acestei întrebări și totodată să rămânem păziți de un punct de vedere normativ și sectant.

Domnul meu, Moise, oprește-i

Istoria la care mă refer nu are nimic a face cu „serviciul divin”, ci servește numai ca o comparație, ca să arate cât de îndelung-răbdător este Dumnezeu, atunci când lucrurile nu se desfășoară exact așa cum El a rânduit. Și aceasta este valabil și pentru lipsurile referitoare la serviciul divin, deoarece Dumnezeu este încă același Dumnezeu îndelung-răbdător. În Numeri 11.16,17 citim că Moise primește misiunea să adune 70 de bătrâni din popor înaintea Cortului întâlnirii. O parte din duhul, care era peste Moise, Dumnezeu îl va pune peste aceste 70 de persoane, așa că ele vor putea să-l ajute pe Moise să poarte povara poporului. Moise cheamă 70 de bărbați înaintea Cortului întâlnirii, și într-adevăr ei primesc o parte din duhul lui Moise

și cu această ocazie profetesc (mai târziu nu mai fac aceasta). Un eveniment măreț! Ce purtare de grijă a lui Dumnezeu pentru Moise și pentru popor!

Însă „doi bărbați au rămas în tabără; numele unuia era Eldad și numele celuilalt Medad”. Ei făceau parte din cei 70 de bărbați, care au fost prevăzuți ca bătrâni, însă ei „nu ieșiseră afară la cort”. Deci erau neascultători! Desigur peste ei nu vine o parte a duhului!? Aceasta nu putea fi, deoarece ei nu erau la locul unde ar fi trebuit să fie. Așa am argumenta noi. Ce se întâmplă însă? Ei primesc desigur o parte din duh! Aceasta rezultă din faptul că și ei au profetit la fel ca ceilalți 68 de bărbați dinaintea Cortului întâlnirii. Un tânăr, care a observat aceasta, a alergat plin de zel la Moise și i-a povestit ce s-a petrecut în tabără. Iosua, slujitorul lui Moise, stă alături, atunci când tânărul povestește întâmplarea, și spune revoltat: „Domnul meu, Moise, oprește-i!” Aceasta este o comportare exemplară din partea lui Iosua, nu-i așa?! El intervine hotărât pentru adevăr. Să vină la Cortul întâlnirii – acesta era începutul, și Eldad și Medad nu l-au făcut. Această neascultare trebuie oprită!

Ești tu gelos pentru mine?

Ne putem imagina foarte bine indignarea lui Iosua. Noi suntem deseori exact ca el. Dacă nu se corespunde sută la sută Cuvântului lui Dumnezeu (sau cunoștințelor noastre referitoare la Cuvânt), aceasta este neascultare și trebuie pedepsită. Dacă o grupă se strânge laolaltă într-un alt fel decât facem noi în biserică/adunarea noastră sau cercul nostru, atunci trebuie intervenit. Însă Iosua primește un refuz. Moise îl pedepsește cu cuvintele: „Ești tu gelos *pentru mine*?” Deci, Moise își dă seama de un motiv mult mai profund la slujitorul lui. El era plin de râvnă pentru stăpânul lui Moise. Acesta [Moise] a fost desconsiderat de Eldad și Medad. Și el, Iosua, era slujitorul lui Moise, așa că dezonoarea adusă stăpânului lui l-a lovit și pe el întrucâtva. Cum privim noi aici într-o oglindă! Dacă lucrurile nu decurg conform cunoașterii noastre (și ea poate fi corectă, la fel ca a lui Iosua), simțim aceasta ca o dezonoare adusă nouă, grupei noastre sau conducătorilor noștri. Desigur, după părerea noastră este vorba de onoarea Domnului, și aceasta poate fi adevărat, însă onoarea noastră, onoarea grupei „noastre” stă pe prim plan (probabil fără ca noi să observăm). Și noi procedăm cu mână de fier. Alungăm oameni care nu merg în același tempo cu noi, din biserică/adunarea noastră sau din cercul nostru. Întrerupem legături cu credincioșii, care au existat mulți ani, cu toate că la acești credincioși nicidecum nu poate fi vorba de rău real.

De ar fi tot poporul Domnului profeți ...

În loc să dea dreptate lui Iosua și să pedepsească pe Eldad și Medad, Moise exprimă dorința de a fi tot poporul Domnului profeți, fără să spună ceva despre problema venirii la Cortul întâlnirii și despre profetirea în tabără. Iosua ar fi trebuit să remarce că Domnul Însuși nu a pedepsit pe Eldad și Medad, lipsindu-i de primirea duhului. El le-a dat din duhul și faptul acesta ar fi trebuit să spună ceva lui Iosua, însă faptul acesta nu a făcut nici o impresie asupra lui. Iosua nu a privit pe oamenii aceștia ca împreună-luptători, ci ca adversari. La fel și noi suntem în pericol să privim pe credincioșii care se strâng în alte locuri, ca adversari și nu ca pe împreună-luptători. Nu luăm seama la binecuvântarea pe care Dumnezeu le-o dă. În ochii

noștri ei „nu sunt deplin” ascultători de Cuvântul lui Dumnezeu, însă aceasta este altceva decât „nicidecum ascultători”.

Însă cele spuse mai sus nu înseamnă că cei 68 de bătrâni ar fi putut la fel de bine rămâne în tabără. Fiecare din cei 70 era răspunzător să fie acolo unde Domnul i-a chemat.

Unde este pentru noi Cortul întâlnirii?

Pentru cei 70 nu era nici o problemă să știe unde trebuiau ei să fie. Locul, la care Domnul i-a chemat, era Cortul întâlnirii. „Diferențe în interpretarea” rânduieilor lui Dumnezeu, diferențe în cunoaștere sau altceva asemănător nu au jucat nici un rol pentru ei. La noi însă este așa, dacă punem întrebarea cum și unde vrea Domnul să ne strângem. De aceea nu dezbat mai departe aici exemplul acesta și nu mă refer la înțelesul tipologic al Cortului întâlnirii. Acum este vorba exclusiv de faptul ca fiecare pentru sine să cerceteze în Scriptură ce a revelat Domnul în ea despre strângerea laolaltă a credincioșilor.

Fiecare credincios este personal responsabil să se strângă acolo unde Scriptura vrea să-l aibă. Nimeni nu trebuie să spună: „Eu pot merge unde vreau eu, dacă îmi place”, sau altceva asemănător. Nu, noi trebuie să fim acolo unde Domnul vrea să ne aibă conform convingerii noastre, fără ca prin aceasta să respingem pe ceilalți credincioși sau să-i acuzăm de erezie.

Noi Îl prețuim

În Noul Testament este descris un eveniment care arată unele concordante cu ceea ce stă scris în Numeri 11. Citim în evanghelia după Marcu 9.38-41 și în evanghelia după Luca 9.49,50, că ucenicii Domnului au întâlnit pe cineva care alunga demoni în Numele lui Isus. În loc să se bucure de acest fapt și să încurajeze bărbatul, ei l-au împiedicat să continue lucrarea sa plină de binecuvântare. Ei au arătat și motivul pentru care au făcut aceasta: „pentru că nu Te urmează [împreună] cu noi”. Ceea ce făcea omul acesta niciodată nu putea fi bun în ochii lor. Obiecția lor cea mai mare nu era că el nu-L urma pe Domnul, ci pentru că el nu-L urma pe Domnul împreună cu ei. Nu cunoaștem noi foarte bine aceasta?! Însă Domnul îi muștră. Cineva care face minuni într-adevăr în Numele Domnului, nu trebuie vorbit de rău. Ucenicii au trebuit să învețe lecția următoare: „Cine nu este împotriva noastră este pentru noi.”

Lecția aceasta trebuie să ne-o punem și noi pe inimă. Desigur noi cunoaștem mult mai bine o altă afirmație, deoarece aceasta este mult mai aproape de înclinațiile noastre. Este afirmația: „Cine nu este cu Mine este împotriva Mea” (Matei 12.30; Luca 11.23). Uităm că în acest caz este vorba de farisei, care spuneau că Isus scotea demonii cu mai marele demonilor. Ar trebui să luăm seama mai mult la afirmațiile pozitive ale Domnului și să verificăm mai atent pe cele negative, să vedem ce vrea să spună Domnul.

Omul, care a fost muștrat de ucenici, nu l-a urmat pe Domnul, așa cum au făcut cei doisprezece. Trebuiau cei doisprezece să uite chemarea lor și ca și omul acesta să plece individual pe drum? Nu, ei trebuiau să fie ascultători de chemarea de care au avut parte. La fel

și noi trebuie să mergem pe drumul pe care Domnul ni l-a arătat. Aceasta este valabil și pentru străngerile noastre laolaltă și pentru sărbătoarea Cinei. Trebuie să facem așa cum am găsit în Cuvântul lui Dumnezeu. Fiecare este răspunzător să acționeze corespunzător luminii pe care o are, dar lăsați ca în relațiile cu credincioșii, care „merg pe un alt drum”, să ținem mai mult seama de ceea ce ne unește, decât de ceea ce ne desparte.

Remarca redacției:

În 1 Corinteni 10.14-22 alături de „Masa Domnului” și „masa demonilor” există și masa vechi-testamentală, altarul. Altarul acesta este numit în Maleahi 1.7 și Ezechiel 41.22; 44.16 „Masa Domnului”. Faptul acesta arată încă o dată mai mult că părtășia are a face cu principiile care stau înapoia mesei. Căci israelitul, care venea la altar, era – așa cum ne învață apostolul Pavel – în părtășie cu altarul, aceasta înseamnă desigur nu cu arama care îmbrăca lemnul, ci cu principiile vechi-testamentale, care erau legate cu altarul

Titlul original: „Drie tafels“

Tradus din *Bode van het heil in Christus*, 140 (1997) 10/11, pag. 200–204, 226–228.